

FARNÍ MĚSÍČNÍK

www.farnostbrumov.cz

Zpravodaj Římskokatolické farnosti sv. Václava
Brumov - Bylnice • Sv. Štěpán • Sidonie

13. 1. 2019

Křest Páně

Číslo: 2

Ročník: 24

Den bez modlitby je jako obloha bez slunce.

Sv. Jan XXIII.

Irské novoroční přání

Abys zůstal ušetřen každého utrpení - to ti nepřeji: ani to, aby tvá další cesta byla samá růže a aby po tvé tváři neskanula žádná slza, abys nezakusil nikdy žádnou bolest, - ne, nic z toho ti do nového roku nepřeji. Vždyť slzy očišťují srdce, utrpení zušlechťuje, bolest a úzkost tě uvedou do společenství s Marií a Dítětem a jejich úsměv tě naplní důvěrou a útěchou.

Mé přání tobě zní spíš takto: Kéž bys byl vděčný a povždy uchovával ve svém srdci drahocennou vzpomínku na dobré věci svého života; abys vždy statečně obstál ve své zkoušce, když tvr-

dě spočíne kříž na tvých ramenou, když vrchol, k němuž nutno vystoupit, se zdá nedosažitelný a světlo naděje mizí v tmách; aby Boží dary v tobě rostly a celý rok ti pomáhaly vnášet radost, sílu v duše těch, k nimž tě pojí láska; abys měl vždy přítele, jenž je opravdový a je hoden tvého přátelství, jenž ti dodá důvěry, když ti síly slábnou a nedostává se ti světla; abys vytrval vždy v bouřích, a dosáhl tak výšin; aby v radosti i bolesti provázel tě stále láskyplný úsměv vtěleného Slova a aby tě s Pánem pojila vždy vroucí láska, jak On si to s touhou přeje - kvůli tobě.

Požehnaný rok 2019 Vám přeji Vaši kněží mariáni a redakce Farního měsíčníku

Duchovní slovo

Když přichází Nový rok, bývá všude rušno. Zátoky od šampaňského střelejí, smích a veselí bývá skoro na každém kroku. S nadějí se díváme dopředu a v duchu si něco přejeme a očekáváme. Jaký asi bude ten nový rok, a co jen rok, ale nové století, ba tisíciletí? My lidé nevidíme za obzor života, máme však víru, která nese jistotu světlé budoucnosti a je bezpečím. Prožijme ji s prosbou o uzdravení i zhojení jizev minulosti. A přejme si...

Naše přání ať zůstanou obyčejná.

Nečekejme na velké věci, těch se nedočkáme. Žijme drobnosti, které dny a týdny přinášejí a jako kamínek za kamínkem zapadají do velké mozaiky jménem Život. Prosme o lidskost a normalitu života... Udělejme to teď a třeba slovy filozofa a křesťana Thomase Moora. Jeho modlitba je upřímná, a proto je tak oblíbená, že je prostá: Dej mi zdravé tělo, Pane - a moudrost, jak s ním zacházet. Dej mi zdravou soudnost, Pane - ať vidím, co je dobré a čisté - ať se nevydělám zlem - ani vlastním - a umím vnášet soulad kamkoliv. Dej mi duši stále mladou - abych nevzdychal a stále nereptal - abych nebral příliš vážně své pošetilé malé „já“.

Prosím tě, Pane, daruj mi humor - a milost porozumět vtipu - ať mám radost ze života - a radost umím druhým dát. Čtěme dobře, rozjímejme všední přání. Ne úspěch a komfort, ale plnost člověka oslovuje. Mít a být je rozdíl! Když tedy vstupujeme do nového roku 2019 a kolem nás už dávno utichlo bujaré veselí, my v sobě mějme radost a vyjděme s přáním nejen mít, ale být. Nemít jen pravdu, ale být v pravdě, nejen mít lásku, ale být v lásce. Nejen mít svobodu, ale ve svobodě podle Krista žít. Nechme to projít hlavou i srdcem!

Křest Páně

Kdo se poníží, bude povýšen. Toto slovo Páně se vyplňuje nejprve na něm samém: okamžik jeho sebeponížení mezi nás – hříšníky je též okamžikem jeho oslavy nebeským Otcem a sv. Duchem. „Ty jsi můj milý Syn!“ znamená slavnostní nebeské ověření Kristova poslání. Odlesk této chvíle padá v Boží lásce a v darech Ducha Svatého dnes i na mne, jenž jsem nehodným údem Kristova tajemného těla.

Chci být Pánu vděčný za tento úžasný dar!

Naše farnost dnes

Z farních matrik prosinec 2018

Pokřtěni byli:

Josefína Lysáková
Edvin Matouš Sommer
Štěpán Tkadlec
Patrik Lamačka
Lucas Bartošák

Pohřbeni byli:

Jiřina Bělejová 88 let

Bylo:

- Rorátní mše sv.
- Fatimská pobožnost
- Předvánoční zpověď
- Roznášení Betlémského světla
- Půlnoční mše svatá
- Vánoční koncert Brumovjanky
- Večer chval
- Adorace a novoroční požehnání
- Tříkrálová sbírka

Bude:

- 13. 1. 16.00 hod. Fatimská pobožnost
- 18. – 25. 1. Týden modliteb za jednotu křesťanů
- 19. 1. Setkání SMS - Otrokovice, host P. Ján Buc
- 20. 1. Koncert žáků ZUŠ v 15.00 v kostele
- 2. 2. Modlitby za nenarozené děti a potřeby rodin

Poděkování zpěvákům a hudebníkům

O Vánocích jsme si v našem kostele při bohoslužbách mohli vyslechnout v podání našeho chrámového sboru 2 skladby, které byly nacvičeny pod vedením naší paní varhanice Zdislavy Ďulíkové. Byla to jednak všem známá oblíbená Česká mše vánoční Jana Jakuba Ryby, kterou vyslechli účastníci půlnoční mše sv. a na den Narození Páně, potom vánoční mše „Z nebes ráje“ od skladatele Stanislava Macha. Tato druhá skladba není všeobecně známá a je na nácvik velmi náročná.

Také dechová hudba Brumovjanka se postarala o pěknou vánoční atmosféru svým koncertem na svátek sv. Štěpána a potěšila naplněný kostel.

Všem zpěvákům, hudebníkům a jejich vedoucím, kteří věnují svůj čas této bohu libé činnosti, patří naše upřímné poděkování. Ať Vám Pán žehná i v tomto novém roce 2019.

Blahořečení v Alžírsku

Ve většinově muslimském Alžírsku (38 milionů muslimů, katolíků asi 80 tisíc) bylo 8. prosince 2018 blahoslaveno 19 mučedníků z období tamní občanské války v 90. letech. Jde o misionáře z různých řádů a zemí – z Francie, Belgie, Španělska, Malty a Tuniska.

Beatifikační ceremonie poprvé proběhla v muslimské zemi. Slavnost se konala v Oranu a zahájil ji oranský biskup Jean-Paul Vesco, který mimo jiné řekl: „Tato slavnost je něčím, co nemá obdobu nejen v Alžírsku, ale vůbec v dějinách katolické církve.. Může zanechat velké znamení bratrství pro celý svět.“

V předvečer slavnosti zazpíval mezináboženský soubor, příští ráno muslimové přijali rodiny mučedníků v místní mešitě, spolu s papežským legátem kardinálem Becciem a alžírským ministrem pro náboženství. „Tito křesťanští mučedníci“

Brumovjanka

ci byli lidmi pokoje a dobré vůle, oddanými šířit mír“, řekl tamní imám Mustafa Džaber. Důraz na společné mírové soužití prolínal celou beatifikační ceremonií.

Podle KT č. 50 11. - 17. 12. 2018

Poznámka: o jednotlivých mučednících více v některém dalším Farním měsíčníku.

Malý Jeníček a velký balvan

Kdysi jistý muž, poléval svou zahradu. Uprostřed zahrady byl obrovský balvan. Muž zavolal svého syna a požádal ho, aby balvan odvalil. Velmi dobře ale věděl, že si žádá o skutek, který daleko převyšuje sílu malého chlapce. Malý Jeníček se opřel do balvanu, aby ho odkutálel, ale bez úspěchu. Balvan byl přetěžký. A ve svém srdci si řekl: „Jak je možné, že táta žádá ode mne něco, co je nad mou sílu?“ Potom se obrátil na svého otce a řekl: „Tati, mně to nejde.“ Otec se podíval na malého synka a odpověděl mu: „Jeníku, na něco jsi zapomněl, zapomněl jsi něco nezbytné. Podívej, jsem tu s tebou. Ale zapomněl jsi mě požádat o pomoc.“ *Na naší cestě k Bohu nám často chybí tento jednoduchý předpoklad. Zapomněli jsme na to nejzákladnější: prosit Boha o pomoc. On od nás žádá hodně těžkých věcí. Ale my se snažíme dělat všechno našimi vlastními silami. Důvod neúspěchu je velmi jednoduchý. Nepro-*

síme o pomoc Ducha svatého, aby přišel a posílil nás v tom, co nám chybí. Pán mluví i k tobě: na něco zapomínáš. Zapomněl jsi na moje slova, abys byl otevřený Duchu svatému, aby tě mohl obdařit silou, kterou potřebuješ. Vím, že tu sílu potřebuješ. Bez ní nemůžeš nic dělat.

Svědectví

Rád bych se podělil o svou vlastní zkušenost, kterou jsem získal v době, kdy jsem prodělával nejtěžší chvíle mé nemoci. A vlastně celého svého života. Do padesáti let jsem se cítil zdravý a v nadprůměrné fyzické kondici. Běhal jsem, jezdil na kole, sjížděl divokou vodu na kanoi a udržoval tělesnou schránku v nadprůměrné fyzice, což mě mimo jiné naplňovalo radostí. Jezdil jsem na kole do práce z Kutné Hory do Prahy, slézal jsem hory včetně alpských či himalájských hřebenů a třicetiletým kamarádům jsem při atletických závodech ukazoval záda. Byl jsem na své zdraví a tvrdě nabytou kondici pyšný a naplňovalo mne to zadostiučiněním. A najednou, jako blesk z čistého nebe přišla změna. Několik přechozených chřipek, snížená imunita a výsledkem byla špatná krvetvor-

ba. Plazmatická buňka, která je v krvi potřebná, se začala přemnožovat a během krátké doby jí bylo (mršky) moc a moc a moc. A protože se asi nudila, začala se živit vápníkem mého těla v krvetvorných kostech, tedy v páteři a žebrech. Celý tento proces trval asi dva měsíce, takže zatímco jsem uspořádával fotografie z Himaláji a připravoval přednášky, lámala se mi žebra jako na běžícím pásu. Jako tvrdák a sportsmen jsem zaťal zuby a věřil, že jde o náhody. Ale velmi brzy přišel čas, kdy mi vypověděly poslušnost vegetativní dýchací svaly. Nadechnout se, znamenalo překonat křeče. Vstát a popojít znamenalo nadlidské úsilí. Teď už bylo jasné, že to čajem a acylpyrinem nedoláčím. Průběh nemoci však byl velmi rychlý. Když jsem se již dusil a nemohl téměř vůbec dýchat, skončil jsem v nemocnici. Nejdříve v Kutné Hoře a po několika dnech, kdy lékaři diagnostikovali „mnohočetný myelom“, což je typ leukémie, jsem se ocitl v Praze na hematologii na Karlově náměstí. To už jsem bez umělého kyslíku a bez velkých dávek opiátů nemohl vůbec žít. Situace paradoxní. Plná místnost vzduchu. A já jsem nebyl schopen se ani koutkem úst nadechnout. Bránily mi v tom křeče. Dusil jsem se. Kupodivu jsem však nepropadl zoufalství, zmatku, depresi. Racionálně jsem si uvědomoval svůj stav, i to, že se blíží neodvratný konec. Vždy jsem měl různé představy o tom, co si asi člověk myslí, když stojí nedaleko bran smrti. Ale dnes si uvědomuji, že jsem měl v hlavě velmi jasno. Logicky a jako by s nadhledem neúčastněného jsem pozoroval, jak nemoc rychle postupuje. V duchu jsem hodnotil, které úmysly (moderně se říká – projekty) jsem nedotáhl do konce, co jsem neodeslal, komu jsem neodpověděl na dopis, které kapitoly života jsem neuzavřel. Nejvíce mne mrzely situace, kdy jsem se neusmířil, pohádal, nebyl jsem laskavý. Styděl jsem se za některé své činy. Ublížil jsem. Nemiloval dostatečně. Slzy se v tu chvíli počítat nedaly. Nejhorší bylo, že už se spousta věcí nedala vzít zpět. Hořká bolest. Bez naděje lidské logiky ... A zdravotní stav se zhoršoval natolik, že jsem to prostě věděl – že se blíží konec. Prostě jiná alternativa mi na mysl vůbec nepřišla. Cítil jsem naprostou jistotu. Ale - žádná panika se nedostavila do mé mysli. Dokonce ani lítost nad ztrátou vlastního života. S údivem zjišťuji, že jsem ani strach z vlastní smrti nepociťoval. Jako bych byl někde nad věcí. Pouze chladný kalkul, do kdy to trápení potrvá. Jen ty resty a bolístky, které jsem způsobil, mne trápily. Sám, svými silami a svou logikou jsem k odpuštění a k nějakému, aspoň trochu smírnému závěru dojít nemohl. Prosil jsem blízké, aby se za mou duši modlili, pokud to umí

a mohou. A jsou ochotni. A pak se stal zázrak. Jedna moc hodná a upřímná kamarádka mne v nemocnici navštívila. Přijela až přes půl republiky a jako jediná mi nepřinesla kompot, bábovku a časopis ale to, co jsem opravdu potřeboval - modlitbu. Byl jsem už v takovém stavu, že jsem dýchal tak sotva na 10 % kapacity plic a jen zvednout ruku nad sebe, na tu hrazdičku, vyžadovalo nejméně dva takové mininádechy. Mluvit už jsem moc nemohl. Oči jsem měl zavřeny, abych uspořil energii. Ale vysvětlování bylo zbytečné. Ta dobrá duše se pomodlila se mnou Otčenáš a Zdravas Maria a pak mi řekla úžasnou věc: „**Vkládám Tě do svatých ran našeho Pána Ježíše Krista. On je naše naděje a v Něm budem žít navěky**“. Moc jsem tomu nerozuměl. Jak se 70-ti kilový muž má vejít do malé rány? ... Rozloučili jsme se. A já po dlouhé době usnul. Do té doby jsem se podvědomě bránil spát, bránil jsem se tmě, noci spánku, kde na mne čekal konec. Usnul jsem. A najednou jsem se ocitl v jasu, teple, čistotě a hlavně bezpečí! Byl jsem unášen jako v obrovském náručí. Byl jsem uprostřed řeky temně rudé, zlatavě opaleskující, uprostřed proudu laskavosti, lásky, světla, tepla a jasu. Nebylo nic zlého nadohled. Trápení s dechem přestalo. Nikdy, nikdy, nikdy nezapomenu na tu krásu a dobro, které mne obklopovalo a já jako maličké bezbranné děcko jsem se poddával konejšivému laskání tohoto hutného dobra. Teď už vím, že jsem v tu chvíli byl skutečně v Kristových svatých ranách. A bylo to tak krásné, že to ani vyslovit nelze. Ne svým přičiněním, svým potem, tréninkem, úsilím, jak jsem byl zvyklý dosud, ale působením modlitby a Boží lásky. Plaval jsem tímto proudem jasu a laskavosti a nechal se jím nést a konejšit pln důvěry, odevzdanosti a lásky. Nikdy jsem nic podobného nezažil. Po dnech bolesti, po dnech racionálních úvah o konci, po dnech, kdy jsem sice bez zjevného strachu, ale s obavou hleděl k branám smrti, jsem byl unášen mohutným proudem hutné lásky, které jsem se rád odevzdal a byl bezmezně šťasten. svaté rány jsou tím místem, které léčí duši i tělo a přál bych každému, aby podobný pocit mohl zažít. Je to nesrovnatelně víc, než všechny výhry v loteriích světa. Je to láska. Je to štěstí, laskavost, důvěra a bezmezná bezpečí. Jak nás asi Bůh musí milovat, když nám nabízí takový dar? Ještě několikrát jsem se v příštích dnech ocitl v této kouzelné a za nic nevyměnitelné náručí Kristově. A od té noci se můj zdravotní stav začal zlepšovat. Pomaloučku, pomalu. Ale nemoc přestala postupovat. Zastavila se. A posléze začala ustupovat. Ještě jsem se sice další čtyři týdny nebyl schopen pro několikánásobné zlomeniny páteře ani posadit. Kostí mám

prožrané jako cedník dodnes. A slz jsem procedil tou dobou možná víc než potu, ale setkání s Kristem bylo mým nejhlubším životním zážitkem. Viděl jsem svítání nad soutěskou Shingo La v Himalájích, kdy v dálce kraluje Karakoram s nedostupnou K2, viděl jsem zblízka rituální hinduistické pohřby na břehu svaté Gangy, viděl jsem krásná jitra nad opuštěnými kláštery v Makedonii a Kosovu, viděl jsem dech beroucí krásy mrazivé polární záře nad polárním kruhem. Viděl a zažil jsem toho moc. Ale setkání s Kristem v Jeho svatých ranách bylo a navždy zůstane tím největším a nejkrásnějším zážitkem mého života.

Honza Pošťák František Pospíšil

*PS: Děkuji všem, kdo na mne v dobách pro mne zlých mysleli. Děkuji všem, kdo se za mne modlili a děkuji všem, kdo uspořádali mši svatou za mé uzdravení. Nejsem si vůbec jist, zda jsem toho hoděn. Zavazuje mne to na celý zbytek života. Je to velká láska a obětavost, kterou mi moji blízcí projevili a projevují a já jsem jen nedokonalý a mnohdy nevděčný dlužník. Zavazuje mne šance, které se mi dostalo a láska Pána našeho Ježíše Krista, kterou jsem mohl poznat. Kéž nezklamou. Moc. Pán si mne vede den ode dne dál. Stále hlouběji si uvědomuji milost, které se mi dostalo. Hluboce se skláním před vírou ostatních bratří a sester, kteří uvěřili v „... ale řekni jenom slovo a uzdravena bude duše má ...“. Ke mně Pán přišel! Osobně! Přivinul mě k sobě a konejšil a laskal ... Sám bych z Jeho náruče, z Jeho svatých ran nikdy o své vůli nedešel! Tak nádherně mi bylo! A dosvědčím, že je tam místa dost. Byla to neskutečně široká řeka Kristovy drahocenné krve, kam se vejdou snad všichni lidé na světě. Smrti se již nebojím. Opravdu ne. Bojím se smrti hříchu, ale na nové setkání s Ním se už teď těším!!! Primáři se o mě přetahují, vodí mě po nemocnicích jako medvěda a ukazují na mně, jak daleko je lékařská věda a jak dokázali vzkřísit klinicky mrtvého ... Inu, nechávám jim jejich radost. Nemůže být větší než TA MOJE! Vděk, vděk, vděk a díky ... chválím Tě, Pane, od otevření očí každý den! Modlím se rád svým uzdraveným dechem, s radostí a se slzami vychutnávám každý vdech a výdech, vdech a výdech, vdech a výdech Modlím se svými kroky, které jsem již neměl slyšet ... To je parrrrráda ! Kéž přijdu na kloub tomu, Pane, proč jsi mne navrátil mezi živé ... Pokud jsem před nemocí mohl nesměle vyslovit : „...věřím v Boha“, dnes s radostí, ale i s bolestí nad svou ubohostí, nedokonalostí a zoufale malou, nesrovnatelně bídne lidskou láskou volám : „**MILUJI BOHA, SVÉHO PÁNA**“! ... dnes jásají kosti, které jsi zdrtil ... (Žalm 51)*

Z historie

Rok 1954

Tento rok, který je jubilejním Mariánským rokem, nezačínal nejlépe. Hned I. neděle v novém roce (3/1), svátek Nejsv. Jména Ježíš, i následující svátek Zjevení Páně, byly pracovní dny. – Byl ohlášen Jubilejní Mariánský rok a jeho odpustky. 14/2 – neděle Devítník – z nařízení Okres. nár. výboru ve Val. Kloboukách pro rychlé šíření chřipky kostely uzavřeny na tři týdny. Před další nedělí zákaz veřejných bohoslužeb byl odvolán. Byl celkem zbytečný, neboť školy i hospody uzavřeny nebyly. Dne 2. dubna na 1. pátek na přání dělníků sloužena večerní mše sv. za velké účasti. Na Květnou neděli a pak též na Velký pátek večer kostelní sbor zpíval české pašije od prof. Hromádky.

Boží hrob, který dříve stával u hlavních dveří pod věží, byl letos postaven v brumovské kapli, aby bylo více místa a klidu k vykonání pobožnosti. Byl také nově upraven Ze starého Božího hrobu ponechána jen spodní část s tělem Kristovým. Ostatní upraveno tak, aby boží hrob, kam vděčná láska věřících přináší první jarní květy, záplavu světla a bělostná roucha, – byl spíše trůnem živého Boha a zahradou zalitou jasmem, než hrobem.

Slavnost Vzkříšení, třeba bylo chladno a poprchalo, a podobně i 20/6 průvod Božího Těla, konal se za velké účasti hlavně mužů. Dne 13/6 bylo první sv. přijímání – celkem 107 dětí, děti ze Sv. Sidonie měly tentýž den 1. svaté přijímání v Sidonii.

V neděli dne 4/7 konala se primice bylnického rodáka dp. Václava Rosenberga. Po studiu na vládním bohosl. semináři v Litoměřicích byl vysvěcen na kněze pro pražskou diecézi světícím pražským biskupem Drem Elktschnerem, neboť pražský arcibiskup Dr. Josef Beran je stále ve vězení. V sobotu dne 3/7 byl primiciant uvítán na bylnickém nádraží i předsedou MNV v Bylnici a v průvodu s hudbou uveden do kostela, kde bylo požehnání. V neděli z domu svého bratra v Bylnici byl uveden do farního chrámu, kde za velké účasti věřících a za asistence bohoslovců sloužil svoji první mši svatou. Kázal administrátor. Rodáci kněží nebyli na této slavnosti, jsou kdoví kde a poslední z nich, P. Frant. Pevný, který byl vysvěcen před sedmi lety, je ve vězení na Mírově. – Odpoledne dp. primiciant uděloval novokněžské požehnání. – Kéž i jemu dá Bůh hodně milosti a síly k těžké práci na vinici Páně!

Na začátku školního roku bylo rodičům připomenuto, že podle nařízení musejí své děti písemně přihlásit k vyučování náboženství. Při půlnoční mši sv. zpíval kostelní sbor Křičkovu Pastoralní mši valašskou a při hrubé Jitřní zlínskou.

V tomto roce uzavřelo církv. sňatek 53 manž. párů. Pokřtěno bylo 102 dětí, z nich 47 chlapců a 55 děvčat. Pohřbeno 55 farníků. Z nich 18 nebylo zaopatřeno, zemřeli náhle nebo kněz nebyl volán. Svatých přijímání bylo 16.400. Pobožností na sv. Silvestra za pěkné účasti ukončen starý rok.

V Brumově dne 31. prosince 1954.
Antonín Vrzalík administrátor.

Z liturgie

13. 1. 2019 Křest Páně

„Když byl Ježíš pokřtěn a modlil se, otevřelo se nebe.“

1. čtení Iz 40, 1 – 5. 9 – 11

2. čtení Tit 2, 11 – 14; 3, 4 – 7

Evangelium Lk 3, 15 – 16. 21 – 22

Lid byl plný očekávání a všichni uvažovali o tom, zdali Jan není Mesiášem. Jan jim všem na to říkal: „Já vás křtím vodou. Přichází však mocnější než já; jemu nejsem hoden ani rozvázat remínek u opánků. On vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.“ Když se všechen lid dával pokřtít a když byl pokřtěn i Ježíš a modlil se, otevřelo se nebe, Duch svatý sestoupil na něj v tělesné podobě holubice a z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení.“

Ozvěna slova:

Svátek křtu Páně je zjevením Kristovy osoby, zjevením Boží slávy započaté o Vánocích. Jeho narozením se ukázala pastýřům, mudrcům, svatebčanům v Káni, Janu Křtiteli u Jordánu. V těchto událostech poznáváme, kdo Bůh je – on sám se zjevuje a dává lidem v Synu, který nepřichází k Jordánu z pokory, nebo z touhy se zjevit lidem jako slíbený zachránce, ale z lásky k Otci. Nebe se otvírá a Otec se dívá na svého Syna a dává na vědomí, že ho nenechá nikdy samotného v jeho náročné službě. Ježíš je zcela oddán svému Otci. Přijímá obyčejný život z obyčejné chudé ženy, svým narozením ve chlévě se snižuje k nejchudším a na kříži se snížil do krajnosti, a to k člověku v jeho největší bídě. Při křtu je ujištěn, že Otec je vždy s ním. Ježíš tedy nebude konat mocné činy a zázraky ze sebe, ale z Otce skrze Ducha. V události Ježíšova křtu máme první náznak Nejsvětější Trojice. Otec promlouvá k Synu a Duch sestupuje v podobě holubice. Kristus bude postupně zjevovat sebe, Otce i Ducha. Otvírá se nebe, ale nejen kvůli Synu, nýbrž také kvůli člověku. Skrze svého Syna dává Bůh zakoušet svoji lásku skrze dar Ducha. Samotná Trojice se tak sklání ke konkrétnímu hříšníku, aby ho přivedla do „otevřeného nebe“.

2. 2. 2019 Uvedení Páně do chrámu **„Moje oči uviděly tvou spásu.“**

1. čtení Mal 3, 1 – 4

2. čtení Žid 2, 14 – 18

Evangelium Lk 2, 22 – 40

Když nadešel den očišťování podle Mojžíšova Zákona, přinesli Ježíše do chrámu, aby ho představili Pánu, jak je psáno v Zákoně Páně: „Všechno prvorozené mužského rodu, ať je zasvěceno Pánu!“ Přitom chtěli také podat oběť, jak je to nařízeno v Zákoně Páně: pár hrdliček nebo dvě holoubata. Tehdy žil v Jeruzalémě jeden člověk, jmenoval se Simeon: byl to člověk spravedlivý a bohabojný, očekával potěšení Izraele a byl v něm Duch svatý. Od Ducha svatého mu bylo zjeveno, že neužrjí smrt, dokud nevidí Pánova Mesiáše. Z vnuknutí Ducha přišel do chrámu, právě když rodiče přinesli dítě Ježíše, aby s ním vykonali, co bylo obvyklé podle Zákona. Vzal si ho do náručí a takto velebil Boha: „Nyní můžeš, Pane, propustit svého služebníka podle svého slova v pokoji, neboť moje oči uviděly tvou spásu, kterou jsi připravil pro všechny národy: světlo k osvětlení pohanů a k slávě tvého izraelského lidu.“ Jeho otec i matka byli plni údivu nad slovy, která o něm slyšeli. Simeon jim požehnal a jeho matce Marii prohlásil: „On je ustanoven k pádu a k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se bude odporovat – i tvou vlastní duší pronikne meč – aby vyšlo najevo smýšlení mnoha srdcí.“ Také tam byla prorokyně Anna, dcera Fanuelova z Aserova kmene. Byla značně pokročilého věku: mladá se vdala a sedm let žila v manželství, potom sama jako vdova – bylo jí už čtyřiaosmdesát let. Nevycházela z chrámu a sloužila Bohu posty a modlitbami ve dne a v noci. Přišla tam právě v tu chvíli, velebila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kdo očekávali vykoupení Jeruzaléma. Když vykonali všechno podle Zákona Páně, vrátili se do Galileje do svého města Nazareta. Dítě rostlo a sílilo, bylo plné moudrosti a milost Boží byla s ním.

Ozvěna slova:

Už naši předkové si v tento svátek nechali svítit svíčky – hromničky. Doma si v těžkých chvílích přírodních pohrom rozsvěcovali jejich maličký plamínek proti bleskům bouřek. Modlili se u nich a věřili, že skrze tuto modlitbu mohou být ochráněni proto živlům, které byly pro člověka nepřemožitelné. Tehdy na první Hromnice, to bylo velmi podobné. Proti velkým událostem té doby, bylo to maličké dítě opravdu jen jako malý plamínek proti hromobití, bleskům a temnotám rozbouřených živlů. Malá hromnicová svíčka nás důvěrně oslovuje a má nám co říci. Možná právě pro její důvěrnou a nenásil-

nou řeč nejlépe pochopíme, jak nepravdivé je budování oslnivého, dokonalého a krásnějšího života, pokud při tom ztrácíme dotyk s Bohem. Pro Simeona bylo odvahou říci o tom malém dítěti, že je světlem pro všechny národy. Dnes může být pro nás odvahou přijmout ho do svého života jako jediné světlo, jedinou cestu k životu v plnosti, lásce, radosti a pokoji.

Mariáni 8. 12. 2018

Slovo Boží v liturgii:

20. 1. 2019 2. neděle v mezidobí

1. čtení: Iz 62,1-5

2. čtení: 1Kor 12,4-11

Evangelium: Jan 2,1-12

27. 1. 2019 3. neděle v mezidobí

1. čtení: Neh 8,2-4a.5-6.8-10

2. čtení: 1Kor 12,12-30

Evangelium: Lk 1,1-4;4,14-21

3. 2. 2019 4. neděle v mezidobí

1. čtení: Jer 1,4-5.17-19

2. čtení: 1Kor 12,31-13,13

Evangelium: Lk 4,21-30

Úmysly apoštolátu modlitby - leden

Evangelizační úmysl – za mládež, především za mladé v Latinské Americe, aby podle příkladu Panny Marie odpovídali na volání Pána a ohlašovali světu radost evangelia.

Národní úmysl – Ať se církev stává v naší zemi znamením naděje pro budoucnost.

Mše sv. v Sidonii

- 19. 1. Za rodiče Marii a Ladislava Běhunčikovy
- 26. 1. Za rodiče Janu a Aloise Kostkovy
- 2. 2. Za Antonína Vaculku, synovce Vlastíka a Kryštofa
- 9. 2. Za rodiče Kuhejdovy, Annu a Františka Petrůjovy a Rudolfa Suchyňu

Něco pro zasmání

- „Dal jsem manželce pod stromek psa.“ „A proč psa?“ „Už se těším, jak mě s ním bude posílat večer ven!“
- Baví se tři ženy, co daly manželům k Vánocům. „Koupila jsem manželovi věc, co udělá stovku za 10 sekund - je to Honda.“ „Já mu koupila věc, co udělá stovku za 5 sekund - je to Porsche!“ Třetí je trumfuje: „Já mu koupila věc, co udělá stovku za sekundu - je to osobní váha!“
- Přeje pan Krško sousedovi: „Tak hodně štěstí do nového roku!“ „Neblněte,“ říká soused, „vždyť už je únor!“ „A jeřda, to zase bude doma mazec.“ „Přetáhl jsem Silvestra ještě víc než loni!“

Perníkový betlém v našem kostele

Úmysly mší svatých na měsíc leden – únor 2019

14.	PO	7.30	Za + Jana a Stanislava Zvoníčkovy, + rodiče z obou stran a živou rodinu
15.	ÚT	17.00	Za + Annu a Josefa Bařinkovy, ochranu a Boží požehnání pro živou rodinu Bařinkovu a Holznerovu
16.	ST	17.00	
17.	ČT	17.00	
18.	PÁ	17.00	Za + Ladislava Kroupu, jeho + rodiče, +sourozence a duše v očiřtci
19.	SO	7.30	Za + Josefa Jahodu, jeho + otce Stanislava a Boží ochranu pro živou rodinu
20.	ND	7.30 9.00 10.30	Za + Františka Vilímka, + rodiče Vilímkovy, Cepkovy a Boží požehnání pro živou rodinu Za + rodiče Lysákovy, + manžele Struřkovy, Hořákovy, duše v očiřtci, s prosbou o Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky
21.	PO	7.30	za + rodiče Bartozelovy, + děti, zetě a Boží požehnání pro živou rodinu
22.	ÚT	17.00	Za + Josefa Charváta, + sestru s manželem, + rodiče a Boží požehnání pro živou rodinu
23.	ST	17.00	
24.	ČT	17.00	
25.	PÁ	17.00	Za + Josefa Nováka, + bratra Květoslava, + rodiče Novákovy a Fojtíkovy dar zdraví a Boží požehnání pro živou rodinu
26.	SO	7.30	
27.	ND	7.30 9.00 10.30	Za svatořečení bl. Jiřího Matuleviče Za + rodiče Sopkovy, + rodiče z obou stran, duše v očiřtci a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky
28.	PO	7.30	Za + rodiče Aloise a Františku Holbovy, 2+ syny, zetě, duše v očiřtci a Boží požehnání pro živou rodinu
29.	ÚT	17.00	Za + Danuři Drcmanovou, + rodiče z obou stran, duše v očiřtci, ochranu P. Marie a Boží požehnání pro živou rodinu
30.	ST	17.00	Za + rodiče Vincence a Annu Šánkovy, jejich + rodiče a + sourozence, duše v očiřtci
31.	ČT	17.00	Za + rodiče Annu a Josefa Strnkovy, duše v očiřtci, ochranu a pomoc Boží pro celou živou rodinu
1.	PÁ	7.30 17.00	Za živé a + členy živého růžence Za + Jaroslava Naňáka, + syna Vratislava, duše v očiřtci a Boží požehnání pro živou rodinu
2.	SO	7.30 10.00	Za + rodiče Pindřákovy, + zetě Františka, jeho + vnuka Radečka, pomoc a ochranu Boží pro živou rodinu
3.	ND	7.30 9.00 10.30	Za + Vojtěcha Rosenberga, + rodiče, tři + bratry, + Vincence Miklase, duše v očiřtci a Boží požehnání a ochranu P. Marie pro živou rodinu Za + Štěpánku a Vojtěcha Holčákovy, + Miroslava Hermana, Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky
4.	PO	7.30	Za + rodinu Bačovu, Dvořákovu, Durčíkovu, Pavelkovu a duše v očiřtci
5.	ÚT	17.00	Za + Elišku a Miroslava Beňovy a Boží ochranu pro živou rodinu
6.	ST	17.00	Za + Marii Březáčkovou, + manžela Františka, + syna, + rodiče, + sourozence, duše v očiřtci a Boží požehnání pro živou rodinu
7.	ČT	17.00	Za + Stanislava Vančuířka jeho nedožitých 80let, duše v očiřtci a Boží požehnání pro živou rodinu
8.	PÁ	17.00	Za + manžela Ladislava, + syna Martina (1.výročí), + rodiče Lukšíkovy, + dceru Ludmilu a Boží požehnání pro živou rodinu
9.	SO	7.30	
10.	ND	7.30 9.00 10.30	Za + Antonína a Marii Strnadovy, + sourozence a duše v očiřtci Za + Věrku Slaběňákovou (1. výročí), její + rodiče Matějčíkovy, +Josefa Orsáka, duše v očiřtci a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky